

Det dan - ske Brød paa Slet - ten gror med Lif - lig - hed og

4 Sød - me, det bæ - res ind med Smil af Mor i Mor - gen-so - lens Rød - me, det

9 læg - ger Kraft i Knø - sens Arm, det run - der fint den Jom - fru-barm, hvor

13 Øm - heds-væl - det gyl - den-varm gror ind i Hjør - te - sla - get.

1. Det danske Brød paa Sletten gror
med Liflighed og Sødme,
det bæres ind med Smil af Mor
i Morgensolens Rødme,
det lægger Kraft i Knøsens Arm,
det runder fint den Jomfrubarm,
hvor Ømhedsvældet gyldenvarm
gror ind i Hjerteslaget.

2. Den danske Mand er Fredens Mand,
han buldrer ej og støjer,
hans Fædreland er Hjemmets Land,
han nynner, mens han pløjer,
hans Aand har Sky for Krigens Færd,
hans Plovjærn er hans Riddersværd
og helst han vil sit sande Værd
i ærligt Arbejd stemple.

3. Den danske Viv, den danske Mor,
hun, som vi Hustru kalde,
hun dækker op sit hvide Bord
og sysler om os alle.
Hun er vor Sol i Livets Slud,
vor Stue gør hun lys og prud,
og deler der Guds Gaver ud
saa alle Munde mættes.

4. Det danske Barn med Kinden rød,
det leger under Lider,
mens Krig og Pest og Sult og Død
igjennem Verden rider.
I Skærm af Hjemmets Hyldetræ
det pludrer trygt ved Moders Knæ,
mens Blodet farver Bjærg og Bræ
i alle Himmelegne.

5. Saa er vort Land et Lykkeland
med Fredens stille Dyder,
hvor der er nok til Mø og Mand
i Spande som i Gryder.
Naar Høduft favner Lo og Stald,
mens Sol gaar ned bag Rugens Fald
til Hjejlefløjt og Vibekald,
da signer Himlen Høsten.

Jeppé Aakjær